

РЕШЕНИЕ

№ 4605

гр. София, 09.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 07.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12222** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 ЗОДОВ.

Образувано е във връзка с предявена от [фирма] искова молба, вх. № 39721/16.12.2020 г., срещу НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, за обезщетяване на имуществени вреди – 1 200 лева, представляващи заплатено възнаграждение на адвокат К. П., за изготвяне възражение срещу Ревизионен доклад № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г., заедно със законните лихви от (цитат): „датата на РА, с което се отменят незаконосъобразният административен акт, а именно 25.08.2020 г.“. С представено на 07.06.2021 г. „становище“ адвокатът е уточнил, че (цитат): „претендираните вреди са от незаконосъобразен акт - Ревизионен доклад № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г., евентуално от незаконосъобразни действие на ревизиращите органи, който са довели до издаване на Ревизионен доклад № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г“. Със същото „становище“, че претенцията е за обезщетяване на причинени имуществени вреди, в размер на 1 159 лева.

В съдебното производство ищецът не се явява и не е представляван от упълномощения адвокат К. С. П., като е подадено от адвоката вече цитираното становище от 07.06.2021 г. (л. 120 от делото), с което е заявено, че: се поддържа исковата молба, с направените уточнения; оспорва се отговора на ответника, претендира се възстановяване на разноски за настоящото дело, съгласно списък.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт, с представен писмен отговор (л. 59 от делото) и в съдебно заседание оспорва исковата молба, като счита, че: не е на лице

незаконосъобразен акт, който да поражда основание за обезщетяване на вреди; няма доказателства за реално плащане на адвокатското възнаграждение. Желаете юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на иска.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата по делото, представени от ищеца и неоспорени от ответника, приема за установено от фактическа страна следното.

Исковата претенция е свързана с твърдение за предоставена от адвокат К. П., на [фирма] правна помощ (договор на л. 53 от делото), за изготвяне възражение срещу РД № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г. (л. 6), съставен от органи по приходите, при ТД на НАП – С. след проведено ревизионно производство, образувано със Заповед за възлагане на ревизия, № Р-22221520000326-092-001/20.01.2020 г. В договора за правна помощ е записано, че се уговаря адвокатско възнаграждение от 1 200 лева, което е заплатено в брой от възложителя на изпълнителя, на датата на подписване на договора – 20.07.2020 г. С ревизионния доклад органите по приходите са направили предложение за отказ да бъде признато право на приспадане на данъчен кредит, в размер на общо 48 930 лева, начислен с фактури №№ 000...61/24.10.2019 г.; 000...64/21.11.2019 г., издадени от [фирма]. Срещу ревизионния доклад е подадено от адвокат К. П. възражение (л. 36 от делото), от името на [фирма], касаещо конкретно отказа за приспадане на данъчен кредит по цитираните две данъчни фактури. Въз основа на РД № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г. компетентни органи по приходите са издали Ревизионен акт № Р-22221520000326/091-001/25.08.2020 г. (л. 43), с който, като са приели за основателно възражението срещу доклада, са уважили претенцията за приспадане на данъчен кредит, в размер на общо 48 930 лева. Ревизионният акт не е оспорен пред директора на Дирекция „ОДОП“ – С..

Относно така изложените факти и обстоятелства страните не спорят, а Съдът приема, че се установяват безспорно от приетите писмени доказателства.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и като съобрази становищата на страните, формира следните правни изводи по същество.

Така предявеният иск е процесуално допустим за разглеждане.

Исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове (в случая) на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Не всички имуществени и/или неимуществени вреди подлежат на обезщетяване по реда на Глава единадесета АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка: причинена вреда – (в случая – имуществена); пряка и непосредствена причинна връзка

между незаконосъобразен административен акт (в случая, като такъв ищецът определя Ревизионен доклад № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г.) и настъпилата вреда. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред или (предвид уточняващото „становище“ от 07.06.2021 г.) незаконосъобразността на действието/бездействието да бъде установена от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Следователно, отговорите, които Съдът дължи са за това: 1. представлява ли РД № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г. незаконосъобразен административен акт и означава ли, че щом издателите на Ревизионен акт № Р-22221520000326/091-001/25.08.2020 г. са уважили възражението срещу този доклад, по същество са го отменили в процесната част, относно фактури №№ 000...61/24.10.2019 г.; 000...64/21.11.2019 г., издадени от [фирма]; 2. издаването на РД № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г., в частта, относно двете фактури, представлява ли незаконосъобразно действие или незаконосъобразно бездействие на административни органи; 3. претърпяло ли е реално дружеството – ищец [фирма] имуществена вреда от 1 159 лева, представляваща заплатено на адвокат К. П. възнаграждение за изготвяне на възражение, срещу РД № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г.; съществува ли пряка и непосредствена причинна връзка между заплатената на адвоката сума и това, че с РА е уважено възражението срещу РД.

Отговорите на така поставените въпроси, които ще бъдат изложени от Съда в настоящото решение, определят исковата молба като неоснователна.

Важно е да бъде обърнато внимание, че поради некоректни твърдения от исковата молба (л. 4 от делото) бе създадено погрешно впечатление, че спор, относно РД № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г. е бил въведен пред директора на Дирекция „ОДОП“ – С., като решаващ административен орган. Така, с исковата молба се твърди, че процесният ревизионен доклад „е изцяло отменен по предвидения в закона административен ред...“. Независимо от процесуалната несъстоятелност на това твърдение (по реда на Глава осемнадесета ДОПК на задължително оспорване подлежи ревизионният акт, но не и доклада), Съдът успя да изясни и установи, че не само РД № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г. не е бил оспорен по административен ред, но РА № Р-22221520000326/091-001/25.08.2020 г. също. Задължителната процесуална предпоставка за оспорване на ревизионен акт, първо пред решаващия административен орган и след това пред Съда (чл. 156, ал.ал. 1-3 ДОПК) означава, че законодателят не определя ревизионния доклад, въз основа на който се изготвя РА, като годен за самостоятелно оспорване индивидуален административен акт. Ревизионният доклад, с оглед задължителните реквизити (чл. 117, ал. 2 ДОПК) е само част от съвкупните действия (арг. чл. 110, ал. 2 ДОПК) на органите по приходите, насочени към установяване на публични задължения. Такива задължения ревизионният доклад, сам по себе си не установява. Възможност, ревизираното лице да оспори констатациите на РД е дадена с разпоредбата на чл. 117, ал. 5 ДОПК – подаване на възражение, с което издателите на РА са задължени да се съобразят (чл. 119, ал. 2 ДОПК). В контекста на горното, с РД не може да бъде отказано право на приспадане на данъчен кредит, както счита адвокатът – автор на исковата молба, но ревизираното лице, притовно на становището на ответника, може да ползва адвокатска защита за изготвяне на възражение. С доклада само се предлага на издателите на РА да не уважат претенцията за приспадане на ДК. По същите причини, уважаването на

възражението срещу РД не означава изобщо, че издателите на РА отменят фактически доклада, защото той не е самостоятелен, подлежащ на оспорване административен акт. С други думи, РД № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г. не е бил отменен от издателите на РА № Р-22221520000326/091-001/25.08.2020 г. и не представлява незаконосъобразен административен акт, по смисъла на чл. 203, ал. 1 АПК, вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, само поради това, че органите, издали ревизионния акт не са споделили доводите за отказ на правото на данъчен кредит. По същата причина не може да бъде прието, че съставянето (издаването) на РД № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г. обективира незаконосъобразни действия на органите по приходите. Законосъобразността на действията им, освен по аргумент от чл. 250 АПК е легитимирана и с цитираната заповед за възлагане на ревизията. Съставяйки РД органите по приходите разполагат с оперативната самостоятелност, съобразявайки се с предоставените им правомощия и с основните принципи по чл.чл. 2-6 ДОПК да правят предложения за установяване на публични задължения. Каза се по – горе, че и ревизионният акт, поради това, че не е оспорен, не е бил предмет на контрол за законосъобразност.

В обобщение на гореизложените мотиви Съдът приема, че сумата от 1 200 лева (или 1 159 лева), заплатена от ищеца [фирма] на адвокат К. П., съгласно договора от 20.07.2020 г. (л. 53) за изготвяне на възражение срещу РД № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г., макар възражението да е уважено от издателите на РА № Р-22221520000326/091-001/25.08.2020 г., не може да бъде квалифицирана като имуществена вреда за търговското дружество, която да бъде репарирана по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Това е така, защото уважаването на възражението срещу доклада не означава, че той е незаконосъобразен и необоснован, както и че обективизираните в него действия на органите по приходите са незаконосъобразни. Съдебните решения на ВАС, на които адвокатът на ищеца удобно се позовава касаят случаи, при които се иска обезщетяване на вреди, свързани с адвокатско възнаграждение за изготвяне възражение срещу РД, но впоследствие ревизионният акт е бил съответно отменен.

Въз основа на изложеното, Административен съд София – град приема, че исковата молба е неоснователна и недоказана.

Този изход на делото, с оглед чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ обуславя присъждане в полза на ответника, на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв. (сто лева).

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана предявената от [фирма] искова молба, вх. № 39721/16.12.2020 г., срещу НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, за обезщетяване на имуществени вреди – 1 200 лева, представляващи заплатено възнаграждение на адвокат К. П., за изготвяне възражение срещу Ревизионен доклад № Р-22221520000326-092-001/10.07.2020 г., заедно със законните лихви.

ОСЪЖДА К.“ О., ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд,
в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: